

**SYNTA||XIS LINGVAE GRAECAE,|| IOANNE VARENNIO ||
Mechliniensi Au||tore.|| PRAETEREA ANNO-||tatiunculae
paucae ad praecepta Synta=||xis Varennianaе, per
IOACHI-||MVM CAMERA-||RIVM.|| ... ||**

Varennius, Joannes

Basileae, 1536

VD16 V 385

Syntaxis Adverbiorvm.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69674](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69674)

ἔ, idē nisi sit in fine sententiæ : tunc em̄ inuertitur, etiam si quicquam interueniat, πάντων ἐπίσσε πολὺ λάτα. omnes autem excreauit multos contra.

Quæ uero patiuntur elisionem uocalis, non reflectuntur, nisi punctum subsequatur, aut significatū corrumpatur non conuersæ. ἰλιαδ. τ. σδύτ γὰρ ἠφάσειο παρ' οἰσέμεν ὄπλα, statuebat enim à Vulcano ferre arma. Vnde Poëte post prepositionem quandoq; punctum faciūt, Oratores uero non, præterquàm in præpositione πρὸς. hanc enim solam ante punctum locant: ut in hoc, καὶ μικρόν τι πρὸς, & ad paruum quippiam.

SYNTAXIS ADVERBIORVM.

DVERBIA si post se casum habent, cōstruuntur cum genitiuo. μάλιστα πάντων, maxime omnium. λαθρα τῶν ἄλλων, clam alijs. χωεῖς τῶν ἄλλων, absq; alijs. ἀπαξ, ἢ δις ἢ ἡμέρας, semel aut bis in die. χἀεμ ἐκείνο, ἤνεκα ἐκείνο.

ἐκείνου, quantum ad illum attinet. πότε τῶν χρόνων; ἢ tempore: φοῦ λακῶν, heu mala.

Exceptis aduerbijs congregandi, quæ datiuo adherent, ἀμα τοῖς ἄλλοις, unā cū alijs, ὁμῶς τοῖς ἄλλοις, simul cum alijs. Et iurādi, quæ accusatiuo, νῆ Δι' ἔκ εἶπον, ἔκ μα Δι' ἔκ εἶπον, per Iouem non dixi. Quæ hoc inter sese differunt, quod νῆ per se significat affirmationem, μα uero negationem. μα Δία, nō per Iouem. νῆ Δία, ita est per Iouem. Et νῆ Δι' ἀλλά, ualet At sine, at enim. Et deriuatiuis, quæ primitiuorum structuram sequuntur. ἀξιῶ λόγου, dignus ratione. Sic ἀξίως λόγῳ, dignè ratione. καταφρονῶ τῶν δὲ τελεσθῶν, contemno abiectiores. sic καταφρονήτικῶς τῶν τελεσθῶν, contemptibiliter abiectiorū. ὁμοίῳ τοῖς ἄλλοις, similis alijs. sic ὁμοίως τοῖς ἄλλοις, similiter alijs. καταβεβλημένῳ τῆ γνώμης, uel πῶν γνώμῳ, abiectus animo. sic καταβεβλημένῳ τῆ γνώμης, uel πῶν γνώμῳ, abiectè animo.

Exceptis etiam aduerbijs exclamandi, quibus competit constructio huiusmodi

modi

modi, ὡς acutitonum iungitur nominati-
 uo, ὡς λόγῳ, ὡς φηγίης, ὡς σωίσεις, ὡς ἐπιχειρή-
 ματα, uerba sunt admirantis orationem
 Libani.

Construitur etiam cū genitiuo, ὡς θαύ-
 ματι, ὅ rei miraculum. Cui quando-
 que subiicitur accusatiuus. ὡς θαύματι
 τὴν πρῶτον τικτασθαι τὸν θεόν, ὅ rei miracu-
 lum, uirginem parientem Deum. Sicut
 etiam Latini dicunt, ὅ Dī immortales,
 rem miseram & calamitosam. Inter-
 dum sine casu cōstruitur, ὡς πῶς ἀδαικρυ-
 τι τὴν τέττον γνέγκω τὴν μνήμην.

Sic Vergilius,

O cohibete iras.

Et,

O quæ iam satis ima debiscat Terra mihi.

ὡς circumflexum cū uocatiuo. ὡς Ἀπολλοῦ,
 ὅ Apollo.

Vtuntur Græci in inuocationibus ge-
 nitiuo & uocatiuo eo loco, quo Latini
 accusatiuo & uocatiuo. ὡς Ἀπολλοῦ δαι-
 μονίας ὑπερβολῆς, ὅ Apollo, magnam feli-
 citatem. Quem uocatiuum mutāt in-
 terdum in genitiuum, præcedente præ-
 positione

positione πρὸς, ὡς πρὸς τὴν θεῶν ἢ συμφροῦς.
Ὁ Διῖ, rem calamitosam.

φθὺ cum genitiuo. φθὺ τῆς ἀτιμίας, heu
ignominiam.

οἶμοι, recto & genitiuo. Recto, οἶμοι κα-
κοδαιμων, ὡς ἀπόλωλα, heu infelix, ut pe-
rii. Genitiuo. Lucian. οἶμοι τῶν ἀγρῶν,
uerba sunt deplorantis agros perditos.
Ponitur etiam sine casu, οἶμοι, hei mihi.

Loco exclamationis ponitur nōnun-
quam solus genitiuus, ut dictum est su-
perius.

ἌΡΤΙ.

ἌΡΤΙ constituitur omnibus temporū
bus, dempto futuro. ἀρτι ποιεῖ, ἐποίησα, ἐ-
ποίησα, πεποίηκα, &c.

ΑΥΘΙΣ, & Εἰσαεῖ.

ΑΥΘΙΣ & εἰσαεῖ adsciscunt futurum. εἰσαεῖ
ἔσαι λίνκισ, semper erit motus. αὐθις διδά-
ξω, rursus docebo.

ΑΥΤΙΚΑ.

ΑΥΤΙΚΑ constituitur omnibus tem-
poribus, dempto futuro.

ἜΩΣ.

ἜΩΣ, quandiu, gaudet indicatiuo.
ἕως ἔζη, quandiu uiuebat.

Et coniuunctiuo, ἕως ἐρύπηται, quan-
diu

diu occultetur. ἕως αὖ coniuuctiuo: & ubi loquimur de re præterita, optatiuo. ἕως αὖ γήνηται, quandiu fiat. ἕως αὖ γήοιτο, quandiu fieret.

Construitur etiam ἕως, & ἕως αὖ, infinitiuis. ἕως πῶς αὖτε εἶναι, donec porrigam.

Μ Ε Χ Ρ Ι.

Μ Ε Χ Ρ Ι & ἀρχι ad hūc ferè modum construuntur cum cæteris orationis partibus, μέχρι παντός, sine præfinitione temporis. sicut ἄρα παντός. μέχρι τινός, quousque. μέχρι ζωῆς, per totam uitā. μέχρι πῶς, usq; ad. μέχρι πῶς τὸ τέλος, usq; ad finē. μέχρι πρόξω, diu. μέχρι πρόω, nuper primum. μέχρις ἤταυθα, μέχρις τοῦδε, hæcenus. μέχρις δ' αὖ, quoad. μέχρι πῶς αὖ δ', quo usq;. μέχρις αὖ, & ἀρχις αὖ, quādiu. μέχρι δ', & ἀρχι δ', quoad, quousq;. Et construitur plerunq; indicatiuo, μέχρι τῶς, & ἀρχι τῶς, usquequo. Præponitur infinitiuis, μέχρι τῶς, uel ἀρχι τῶς καὶ ἐρυθραῖν, usquequo erubescerem.

Ν Υ Ν.

Ν Υ Ν omnibus temporibus accōmo datur, præter plusquamperfecto. νῦν πῶς ῥάσσομαι,

ῥάσσομαι, νῦν περιᾶτῃ, νῦν ὄζαπόλωλε, νῦν ἐ-
πόνεμ, νῦν γήικησε. Et non est inchoa-
tium orationis, sed semper coniunctio
ni δὲ coniungitur. ὁμῶς τοῦτ' ἐκείνομ ἔρεμ,
νῦν δὲ ὄδερ τῶτων εἶρηκε. Ἦ Δ Η.

Ἦ Δ Η, quando significat tempus, so-
lum construitur imperfecto, ἦδην ἐγρα-
φομ. & indefinito, ἦδ' ἐγράψα. & plus-
quamperfecto, ἦδ' ἐγεγράφεμ.

Π Α Λ Α Ι.

Huic similem constructionem habet
adverbium παλαι.

Ὅ Τ Ε & Τ Ὅ Τ Ε.

Ὅ Τ Ε & τότε construuntur omnibus
temporibus, præterquam perfecto, ὅτε
νόω, ὅτε γίνεμ, ὅτε γήγνούκειμ, ὅτε γήονθα, ὅτε
νόήσω, sed non ὅτε νενόηκα.

Ὅ Π Ὅ Τ Α Ν.

Ὅ Π Ὅ Τ Α Ν, cum fit sermo de re præ-
terita, iungitur optatiuo, τί γὰρ αὐὸ καὶ πά-
θοις, ὅπότεαυ οἱ θεοὶ βιάζοιντο; nam quid
ageres cum diuinitus cogereret?

Σ Η Μ Ε Ρ Ο Ν.

Σ Η Μ Ε Ρ Ο Ν, omnibus temporibus
adiungit,

adiungitur, præterquàm plusquamperfecto & futuro.

Ο ὙΔΕΡΟΤΕ.

Ο ὙΔΕΡΟΤΕ solum construítur præterito. τὸτ' ὄλεποτε ἐγγύς, hoc nunquã contigit.

ΠΡΪΝ.

ΠΡΪΝ, construítur præterito indicatiui. πρὶν εἶπεν, priusquam dixit. Et infinitiuo, πρὶν εἶπῆν, priusquam diceret.

Quod etiam fit intercedente ἢ. Matth. 1. πρὶν ἢ σωθεῖν αὐτοὺς, priusquam ipsi cõuenirent. Quemadmodum interuenit αὐ, cum additur coniunctiuo in re futura, aut optatiuo in re præterita. πρὶν αὐ γένηται, priusquam fiat. πρὶν αὐ γένοιτο, priusquam fieret.

Iungitur etiam πρὶν ἢ optatiuo & coniunctiuo in re præterita. πρὶν ἢ γένοιτο, & πρὶν ἢ γένηται, priusquam fieret. Iungit etiam in eodem sensu indicatiuo, πρὶν ἔλυσε, priusquam absolueret.

Quemadmodum nominibus τοσοῦτο, πολλοῦ, ὀλίγο, respõdent οἷο, ὅσο, ἕλι-
κῶ. Sic aduerbijs τῆμῶ, τότε, τέως, τῶν-
κα,

κα, τόφρα, respondent ἡμῶ, ὅτε, ἕως, ἡνίκα, ὄφρα. Et in syntaxi sese mutuo præcedunt & sequuntur, quemadmodum ita la nomina. τόφρα δ' ἕδ' ἰδὶ τρώεσσι τίθει ἑρπύτῃ ὄφρ' ἀν' ἀχαιοὶ ἕδ' ἐμὸν τίσωσι. eousque Troianis uires adde, quousque Græci filium honorent meum.

LOCALIA.

Atticis aduerbiorum localium circūstantiæ confunduntur, ita ut quæ significant ad locum, ponantur pro significantibus in loco, & contrā. ut ἔνδον, pro εἰσω. ἔνδον, pro ἔνδον. Quo modo Vergilius, Eiectum littore egentem Suscepi, dixit, pro Eiectum ad littus.

Aduerbijs de loco addunt nonnunquam præpositionem ἐν, quāquam per se eam includant. Dicunt enim, ἐν ἐμῷ θῶν, pro ἐμῷ θῶν. ἐν ἑρανόθῶν, pro ἑρανόθῶν. hoc fit secundum eum tropū, quo coniungūt æquiualentia, sicut & τήμερον ἡμέραν, pro σήμερον. & βασκὶ ἴδι, pro ἴδι.

QUALITATIS.

Aduerbia qualitatis gaudent his uer-

K bis,

bis, ἔχω, ἰσχυροῦμαι, & similibus. γινώσκω ἔχω,
indigeo. πονύρω ἔχω, uel ἰσχυροῦμαι, male
affectus sum. Quibus addi potest geni-
tius, significans id quod afficitur. οὐ-
τως ἔχω γνώμης, sic animo affectus sum.
πονύρω ἔχω τὸ σῶμα, male affectus
sum corpore. Γ Λ Η Ν.

Exceptionis aduerbium πλὴν, quan-
do constituitur cum genitio, ualet præ-
ter. πλὴν ἄλλων, præter alios. Sine geni-
tuo quandoque significat præterquam.
Lucianus de sacrificiis, αἱ ἵ θυσίαι ἑστῶσιν
ἐκείνοις αἱ αὐταὶ, πλὴν ὅτι προσέτις ἡ ἱερεῖον,
sacrificia apud illos sunt eadem, præter
quam quod hostiam iugeant.

Quandoque uerū, ueruntamen. Matth.
26. πρὸς ἐλθέτω ἀπ' ἐμοῦ ὁ ποτήριον αὐτοῦ. πλὴν
ὅχι ὡς ἐγὼ θέλω, transeat à me calix hic, ue-
runtamen nō ut ego uolo. Quod idē
nonnunquam significat, ubi constitui-
tur cum ἀλλά. Lucian. in Iudi, dearum,
ὅτι ὡς ἐγὼ θέλω, πλὴν ἀλλ' ἀπιθί,
ueruntamen abi.

Nonnunquam etiam abundat in ora-
tione

tionē, ueluti cum *πλὴν ἄλλ' ἢ*, ponit̄ pro
ἄλλ' ἢ. & *πλὴν εἰ μὴ*, pro *εἰ μὴ*. ut Aristot. 1.
 Metaph. ὁ γὰρ ἀνθρώπου ὑγιαίνει ὁ ἰατρὸς ὄντων,
πλὴν ἄλλ' ἢ ἤδη συμβεβηκός, is qui medetur
 non sanat hominem, nisi per accidens.
 Sic etiā *χωρὶς εἰ μὴ*, nō plus ualet ἢ *εἰ μὴ*.

His contrarium est in aduerbio simili-
 tudinis ὅτως, quod frequēter nō expres-
 sum subaudiur, ut Matth. 6. *ζηυηθήτω ὁ
 δέληματ' σου, ὡς γὰρ ὁραῖν, καὶ ἀδὶ τ' γῆς*, pro
ὅτως καὶ ὑπὸ τ' γῆς, fiat uoluntas tua quem-
 admodum in cœlo ita & in terra. Et Io-
 annis 20. *καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ πατήρ, καὶ
 γὰρ πέμπω ὑμᾶς*, pro *καὶ ὅτως ἐγὼ πέμπω
 ὑμᾶς*, quemadmodum misit me pater,
 ita etiam ego mitto uos. Dicitur etiam
ὅτως ὄναιο, quod est bene precantis, sicut
 Latinis, *maeste uirtute*. Ω Σ.

Ω Σ præponitur superlatiuis, ὡς *λαμ-
 πρότατον*, quàm splendidissimum. ὡς *ταῖ
 χιςα*, simul ut. Quod etiam fit interce-
 dēte ὅτι, ὡς ὅτι *λοβητότατον*, per ἄλλ' candidū.

Quādoq; etiam postponitur, & tum
 significat *λίαν*, ὑπερφυῶς *μὴ ἐν ἔφῃ*, ὡς *βοῦ*

K 2 λομας

λομαι, magnopere, inquit, cupio. θαυμασίως ὡς ἀθλιῶς γέγονε, mirum in modum miser factus est. θαυμασῶς ὡς ἐπιθυμῶς, mirum in modum petij. In quo etiā significato nonnunquam præponitur. ὡς ἀληθῶς, quàm uere. ὡς ἐπὶ ῥῶς, longe aliter.

Si uero præponatur infinitiuo, ualet ὡς ἐστὶν ὅτι ἀπαιδιδύσθαι, ὡς μηδὲν εἰδέναι, tam est ineruditus, ut nihil sciat.

Atticis autem construitur accusatiuis pro πρὸς, & pro εἰς. ὡς Λακεδαιμονίους, ad Lacedæmonios. ὡς Μακεδονίαν, ad Macedoniam.

Ω. Σ.

Ω Σ acutitonum idem est quod ὅπως. Vnde illud, εἰς ὡς, pro quodammodo & quadantenus ponitur, ut dictum est superius.

Ω Σ Τ Ε.

Ω Σ Τ Ε aduerbium digressiuū cōstruitur r indicatiuis. ὡς ἐλέγεις, itaq; dicit, idē Attice. & optatiuis. ὡς ἐλέγοι αὐ, itaq; dicit. & infinitiuo, ὡς ἐλέγειν.

Significans autem similitudinem aut æquiparantiam, cōstruitur tam post nomen,

men,

men, quàm post aduerbium. Post no-
men, ut *φιλοσόφῳ ὄντι, ὡς κἀνοῖμι, κἀλέγειμι*
τὰ δεινῶτα, talis est ut cogitet, & dicat que
oportet, *τηλικῶτος ὄντι, ὡς πάντας ὑπερ-*
βῶμαι, tantus est, ut omnes superet.
Post aduerbium, *ὅτως ὡς πάντας θαυμά-*
σῶσι, sic, ut omnes admirentur.

DE NEGATIVIS ET
prohibitivis.

In orationibus negativis Græci ple-
runq; præponunt negationem utrique
uerbo, quam Latini duntaxat alteri præ-
ponunt. *ὅ φημί σε εἰδέναι*, pro *φημί σε οὐκ*
εἰδέναι, dico te nescire. *μὴ πῶσποιῶμαι ἵτ'*
εἰδέναι, pro *πῶσποιῶμαι ὅσσ' μὴ εἰδέναι*,
dissimulo hoc scire. *ὅκ ἀξιῶ ὅσσ' ποιῆν*, pro
ἀξιῶ ὅσσ' μὴ ποιῆν, indignum puto hoc fa-
cere. *ὅ νομίζω εἶν*, pro *νομίζω μὴ εἶν*. *ὅκ οἶομαι*
εἶν, pro *οἶομαι ὅ εἶν*. & sic de alijs.

Quod si quandoq; inueniatur nega-
tio postposita uerbis, hoc fit per figurā
apostrophē. *κοιμησόμεθα οὐ*, pro *οὐ κοι-*
μησόμεθα.

οὐ si præcedit dictionem incipientē

K 3 à uos

à uocali non aspirata, scribitur ἄν, ἄν' ἐχ^ο
 μαί, ἄν' ἐποίησα, ἄν' ἐσίγ. Si uero præcedat
 eam, quæ incipit à uocali aspirata, scribi-
 tur ἄχ, ἄχ' ἡμεῖς, ἄχ' ὄρεός, ἄχ' ἔλκετοῦ. Sed si
 præcedat inchoatam à consonante, scri-
 bitur ἄ, ut ἄ ποιεῖς, ἄ λέγω.

In hunc ferè modum cōstruitur nega-
 tio ἄ, cum cæteris orationis partibus pec-
 culariter. ὅσοι ἄ, ὅσοι ἄ πω, μόνου οὐ, pro
 se me, circiter. ὅσοι ἄ δέπω, ὅσοι ἄν' ἦδη,
 pro quàm primum, iam iam. ἄ μόνου δέ,
 dicunt pro, neq; hunc solum, uel neq;
 has solas, uel neq; hic solus, uel neque
 hæc sola: & ita per omnia genera, & per
 omnes casus. ἀπέκτεινε ἄν' φίλους, ἄ μόνου
 δέ, ἀλλὰ καὶ τὸν πατέρα, occidit amicos, et
 non hos solum, sed etiam patrem. ἀπο-
 λείπονται γέγονες πάντες, οὐ μόνου δέ, ἀλλὰ
 καὶ ὁ πατήρ, relinquuntur omnes uicini,
 & non hi solum, uerum etiam pater.

οὐδ' ἄν' ἢ μᾶλλον, Atticis capit' π' ἄδ' αὖ μῶς,
 uel potius pro nihilo magis. ὅσοι μ' εἰδώς
 ἄδ' ἄν' ἢ μᾶλλον ὡς αἰμίω γραμματά, hoc
 cum nouissem, nequaquam, uel nihilo
 magis

magis nouissem literas.

Composita ex negatione & nomine numerali nonnunquam soluuntur, & quandoq; per tmesim, ὅδε εἷς, pro ὅδε εἷς. ὅδε γῆ, pro ὅδε γῆ. ὅδε αὖ εἷς, pro ὅδε εἷς αὖ. μηδὲ αὖ εἷς, pro μηδὲ εἷς αὖ. μηδὲ αὖ μία, pro μηδὲ μία αὖ. ὅτιν' ἔν, nullum penitus. οὐδὲ ὅτι ἔν, nihil quicquā. ὅχ' ὅσον, ὅχ' οἶον, nedū. ὅκ' ἐδ' ὅπως, nullo pacto, ut ὅκ' ἐδ' ὅπως ὅκ' εἶ, fieri non potest quin sis. ὅκ' ἐδ' ὅτι, nihil. ὅκ' ἐσιπ' ἐφ' ὅτω, in nullo. ὅκ' ἐσιπ' οἱ τινεῖς, nulli. ὅ γὰρ, nōne, an non. ὅ γὰρ δ' ἤ, ualet absit. Pro quo etiam capitur, οὐκ ἀγαθὲ, absit. οὐ γὰρ αὖ, alioqui nō. οὐ γὰρ αὖ πῶς, & οὐ μὲν δ' ἤ, nequaquam, minime uero. οὐ γὰρ ἀλλὰ, enim uero, uerū enim uero. Ponitur enim abundāte negatione pro καὶ γὰρ, ut, μὴ σκῶπῃς, οὐ γὰρ ἀλλὰ ἔχω λιανκῶς, ne cauillare, etenim male habeo. οὐ γὰρ ὅπως, non enim hoc modo, neq; enim tantummodo.

οὐχ' ὅπως, non solum, non solum non, significat etiam non ut. Et pro eo οὐχ' ὅς saepe dicitur.

K 4 μὴ

μὴ ὅτι, non solum, nō solum non. Idē significat οὐχ ὅτι, quod etiā capitur pro non quod, & tum solum cōstruitur in-
dicativo. οὐχ ὅτι μὴ, non quin. οὐχ ὅτι μὴ
καλὸν εἶν οἶμαε, non quin honestum esse
censeam. ἔστι, nequaquā. ἔστι, id est,
οὐ. abundat enim π, sicut in πάνυ π. ἔστι
ως, an forte, num forte.

οὐ μὴ ἀλλὰ, uel ἔ μὴ ἀλλὰ γε, enim uero,
at uero, quin etiā, sed tamen. οὐ μὴ ἀλλ'
ἔσω, uerum esto, sed sit sanē, quod non
concedentis est. Interdum per tmes-
sim profertur, οὐ μὴ αὐτὸς γε, ἀλλὰ, pro
οὐ μὴ ἀλλὰ αὐτὸς γε.

Quod si ex οὐ μὴ ἀλλὰ, tollatur ἀλλὰ,
iam erit negatio, οὐ μὴ, nec uero.

Quandoq; dicunt, οὐ μὴ τοι ἀλλὰ, &
οὐ μὴ τοι ἀλλὰ γε, pro ueruntamen.

οὐ μὴ ἔ γε, non quidem. ἔ μὴ γε, certe
non, ueruntamen non.

οὐτε μὴ, οὐδέ μὴ, nec uero, nec tamē.
οὐ μὴ πως, haud dum tamē. οὐ μὴ οὐδέ,
οὐ μὴ ἔτε, non tamen, ueruntamen nō.

Quādoq; fit apud Græcos, ut duæ ne-
gationes

gationes affirmant, sicut Latinis. οὐκ ἔδ' ὅπως οὐκ ἔχετε μὲν τὰ χρήματα, certe uos habetis pecuniam meam. Aristoph. οὐκ ἔδ' ὅπως οὐκ ἔξελαὼν τὴν οἰκίαν, nullo modo non eijciam domo: hoc est, omnino eijciam & abdicabo.

Verum ut plurimū duæ negationes uehementius negant, uel altera abundat. οὐ μὴ ποιήσω, nequaquā faciam. Sic Ioan. 15. χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδὲν, sine me non potestis facere quicquid. Homerus, οὐ μὰ γὰρ ἅπολλωνα, negationis habet repetitionē. Nec est similis loquendi ratio in ναὶ μὰ. nam μὰ per se negat, ut μὰ Δία, non per Iouem. ναὶ μὰ uero affirmat. ναὶ μὰ τὸδε σκῆπτρον, pro νὴ τὸδε σκῆπτρον, per hoc sceptrum, quo in loco μὰ abundat.

οὐδ' αὖ μὴ οὐδ' αὖ μὴ, nullo prorsus pacto. Hic etiam negatio altera uidetur ex superfluo addita, & est solū ἀρνητικόν. Verum μηδ' αὖ μὴ μηδ' αὖ μὴ, idem significat. Sed ἀπαγορευτικόν etiam esse potest.

His opponitur πάντι πάντως, usque

K 5 quaque

quæ. Et οὐ γὰρ ἀλλὰ, ex abundantia negationis capitur quandoque pro ἰὺ γὰρ. Aristoph. in Ranis, μὴ σκώπῃς, ὅ γ' ἀλλ' ἐχω λῶκῶς, ne cauillare, etem̄ male habeo.

Similiter in hoc, οὐδὲ πολλὸ δέ, nequaquam, multum abest, uirtute geminat negatio, ut patet cum dicitur, ταῦτα μὴπω γέγονεν, οὐδὲ πολλὸ δέ, hæc nondū facta sunt, & multum abest ut fiāt. Nam nihil refert, si negationem auferas, & dicas, ταῦτα μὴπω γέγονεν, καὶ πολλὸ δέ, & multum abest ut fiant. Quin & cōtraria dictione idem significatur, οὐδὲ ὀλίγῳ δέ, nec̄ parum interest, id est, multum abest. Quia hic negatio uim suam seruat, quæ in illo, οὐδὲ πολλὸ δέ, ornatus causa & Attice ponitur.

Fit etiam ex abundantia negationis, quod Attici addant negationes uerbis, quæ per se sunt negatiua, qualia sunt ἀπαγορεύω, κωλύω, ἀρνῆμαι, ἐπέχω, &c. ἔφαρ νός εἰμι μὴ ποιῆσαι, nego me fecisse. κωλύσαι μὴ δάγειν, uetare quo minus exportent. οὐκ ἔαρνῆμαι, μὴ γεγονέναι ἐρωτικῶς, non

nō eo infitias, me in amorem fuisse pro-
cliuem.

In locutionibus quoq̄, quæ per infi-
nitium efferuntur, geminatur quan-
doq̄ negatio per μὴ ὅ, uel μὴ ὅχι, ut ὅκ' αὐ-
ἔξαρνῶ γήνοιο, μὴ ὅκ' ἐμὸς υἱὸς εἶν', nō posses
negare, quod sis filius meus. ὅ δέμεις, μὴ
ὅχι πρόθυμῶ εἶν' τοῖς φίλοις, nefas est qd
non sis paratus amicis. Quæ duplica-
tio negationum quandoq̄, seruata eadē
constructione, significat nisi. μὴ ἐλπίζε τ'
θεῶν ἐλάσκειας, μὴ ὅκ' ἀπέχεας βακίας, hoc
est, ἢ μὴ ἀπέχεαι. In qua locutione ἐφ' ὧ,
uel ὑδὶ τῶ subaudiri uidetur, quasi dica-
tur, ἐφ' ὧ μὴ ὅκ' ἀπέχεας.

Significat etiam seruata eadem con-
structione, quin, quo minus. τὸν γὰρ ἕτε-
ρον ὀφθαλμὸν ὁδεμίαν μηχανὴν μὴ ὅκ' ἀμβλύτε-
ρον δεδουκέναι, nullo pacto fieri potest,
quin alter oculus obtusius uiderit.

Construitur etiā μὴ ὅ, uel μὴ ὅχι, quan-
do significat quin, uel nisi, cum partici-
pio. ὅκ' αὐτὸς ἀξιόπιστος εἶλω λέγων, μὴ ὅχι πρό-
τόρον ἀληθοῦσ' ἀμυνῶ, non esset credendū,
quod

quod dico, nisi prius uera dixissem. ὅ γὰρ ἐκεῖνα ἀνατραπίη, μὴ ὅχι καὶ τότε ἀναπεσόντων, ruere illa non possunt, quin & hæc concidant.

Item, ponitur pro non etiam, quādo construitur cum infinitiuo, addita Ἐ conjunctione. τόδε ἔδαμῶς ῥάδιον, πολλὰ κακὰ φροντα εἶς ἄλλος, μὴ ἔστι πάχειν αὐτὸν πολλά ἔτορα, illud nequaquā facile fit, ut qui in alios multa mala committit, non etiā patiatur & ipse multa alia. Quod etiā per alteram tantū negationem dici potest, μὴ ἔστι πάχειν αὐτὸν, uel ἔστι καὶ πάχειν αὐτὸν, non & patiatur & ipse.

Inueniuntur etiam μὴ ὅχι, uel μὴ ὅχι constructi indicatiuis, pro nequaquā. Arist. 2. Politicon, μὴ γὰρ ἔστι μάλ' ἅτις τὸ πρὸς ἑαυτὸν αὐτὸς ἔχει φίλιον, nequaquam temerariū est, quod sibi sit unusquisque amicus.

Quod si has particulas inuertas, ut sit ἔστι μὴ, subiunctiuum ferè poscunt, raro etiam indicatiuum, aut optatiuum, eodem significato, hoc est, pro nequaquā.

Lucian. θαρρῆς, ἔστι μὴ γύμνησις ἄδηνον, δεικνύουσα
καλοσώγη

κακοσυώνης ταύτης πρῶσσης. confide, haud
quaquam enim iniustum fieri potest,
cum iustitia adsit. Cum indicatiuo, *ὄχι*
μὴ γὰρ πονηρὸς ἔσθι μὴποτε βελτίος ποιήσετε,
prauos nequaquam reddetis meliores.

Cum optatiuo, *ἔσθι γὰρ μὴποτε λιπαχύσθι*
τὸ πεφυκότῳ, nequaquam præualere
posset aduersus ea quæ accidunt.

Sicut Atticis quandoq; abundat ne-
gatio, ita etiã eisdem sæpe deest & sub-
auditur. Sic Demost. *πρὶ πρῶσσης. πρὸς γὰρ*
ἔσθι ὅτιδὲ τῶν ἀκρολογήσετῶν dixit, pro *πρὸς*
ἔσθι ἔσθι ὅτιδὲ ἀκρολογήσετῶν.

μὴ negatiuum, iungitur indicatiuo in
præteritis & in præsentis. *δέδοικα μὴ λελῆ*
θαμεν, uereor ne non intelligamus. *δέδοικ*
κα μὴ πρὸς σέ τι τῶν ἐτάραξεν, uereor ne
te quippiã horũ cõturbarit. In præsen-
tis, *φοβῶμαι μὴ δυσκολώτερόν τι νῦν διακείμαι.*
Iungitur etiã *μὴ,* similiter *ὅπως μὴ,* &
ὡς μὴ, optatiuis. *ἐγὼ σὺ λέδομαι, μὴ,* uel *ὅ-*
πως μὴ, uel *ὡς μὴ ἀδικοῖς,* ego gero curã
tui, ne quis afficiat te iniuria. Similiter
coniunctiuis *ἐλλειπτικῶς,* deficiente scilicet

cet

cet σὺ πῶς, uel ὅρα, aut alio simili uerbo, ἀλλὰ μὴ λάθωμεν ἑαυτοῦ, uel sic, ἀλλ' ὅπως μὴ λάθωμεν ἑαυτοῦ, sed uidendum nobis, ne per imprudentiam erremus.

Et accipitur sæpe μὴ, pro ὅ; sed nunc ὅ ἔ pro μὴ. μὴ ἀπαγορευτικῶς construitur omnibus modis, dempto indicatio. μὴ λέγε, ne dic. μὴ γινῶς, ne noscas. μὴ γινῶης, ne noueris. μὴ γινῶναι, ne noueris.

Dum est interrogatiuū, iungitur indicatio, μὴ θέλεις φαγεῖν; an non uis comedere?

Vt μὴ construitur ἀπαγορευτικῶς, & ἄρνητικῶς: sic eorum composita, uidelicet μήρι, μήριγε, μήποτε, & similia, ἀπαγορευτικῶς. Et ὅτοι, ὅποτε, ὅδ' ἦτα, & alia huiusmodi, ἀρνητικῶς. atq; apagoreutica, per arneticis accipiuntur, non contra arnetica pro apagoreuticis.

Coniungitur μὴ cæteris orationis partibus in hunc ferè modum, μὴ μὴ, nonne. μὴτις, num quis. μὴτι, nūquid, uel nequid. μὴποτε, an, construit non tā perscunctanter, quàm dubitanter, ἀλλὰ μὴπο

τε ὃ ἴσως ἢ τὸ αἰτιον, ἀλλὰ τὸ πειρημένον; an
 potius non hæc causa est, sed supra di-
 ctæ: μήποτε ἄγαρ δύνηες ἢ, haud scio an stul-
 tum sit.

Construitur coniunctiuis & indicati-
 uis, unde licet dicere, μήποτε λέγετ;, uel
 μήποτε λέγητ;.

Est etiam quandoq; negatiuum, uel
 optatiuum, μήποτε τοσδτον ἀμελήσωμεθα
 εἰ ἄρετ;, absit ut tantum negligamus uir-
 tutem. Capitur etiã pro ὅδεποτε, nun-
 quã, μήποτε, nequaquã, saltẽ, certe, ὅτι
 μή, nisi, μήτι, μήτι δὲ, μήτι γε, μήτι γε δὲ, μήτε
 δήγε, μήτι γε, μή ὅτι γε, μή ὅτι, ualent nedũ.
 Et huc postremo responder in constru-
 ctione, ἀλλὰ, ut μή ὅτι καλόν, ἀλλὰ κάλλισον,
 nō solum honestum, sed honestissimũ.

μή γάρ ὅτι, non solum enim, μή δύντα,
 absit: ut μή δύντα εἶλε, hoc est, absit, ut
 hoc facias amice. Ponitur etiam pro
 δή auertãt, δή meliora. Pro hoc etiã po-
 nitur μή γάρ δὲ, uel μή γάρ γε, ut μή γάρ δὲ
 γνώμης ἢ μῶν κατίχαιε ἢ τύχη, absit enim ut
 præualeat proposito nostro fortuna.

ὅπως

ὅπως μὴ, pro μὴ ponitur. Luciañ, in Iudi,
dearum, ὅπως μὴ χαλεπώητε δικασῆ, ne
molesti sitis iudici.

CONIECTANDI.

Aduerbia coniectandi iunguntur in-
dicatiuis, ἴσως ἔρῳ, fortassis dicā. Quod
si optatiuo iungantur, aut coniunctiuo,
non fiat sine coniunctione αὖ expressa,
uel saltem subaudita. ἴσως φαίη αὖ, forsan
dixerit. ἴσως αὖ ἔλθω, forsan uenero. quod
commune est omnibus aduerbijs cum
uerbo constructis.

ὄν αὖ ἔχοι, bene habeat. πόρρω αὖ εἶη, pro
cul absit. νῦν δὲ εἶποιμ' αὖ, per Iouem dixe-
rim, & ita in alijs.

Imperatiuis uero non construunt ad-
uerbia coniectandi. non enim dicitur,
τάχα γράφε, τυχὸν λέγε.

INTERROGANDI.

Interrogandi aduerbia præponunt
uerbis. πόθην πορεύη; πότε ἦλθες;

Quod si quando postponant, id fiet
per figurā apostrophē. ἔρχη πότε; ὑπά-
γεις πόθην; Quæ figura frequentius fit
in

in adverbio $\omega\acute{\omega}\varsigma$, ut $\epsilon\acute{\iota}\varsigma\alpha\epsilon\ \delta\epsilon\ \tau\acute{\omega}\sigma\tau\epsilon\ \omega\acute{\omega}\varsigma$; at hoc quónam pacto fieri poterit: $\gamma\gamma\upsilon\acute{\eta}\sigma\epsilon\tau\acute{\iota}\ \delta\epsilon\ \omega\acute{\omega}\varsigma$; at id quónā modo euenturū est.

Ponitur etiam $\omega\acute{\omega}\varsigma$ interdū non interrogatiue, sed emphaseos gratia, significans plurimum, & quasi admirabunde profertur, $\epsilon\gamma\omega\ \eta\ \tau\acute{\omega}\sigma\tau\epsilon\ \tau\acute{\iota}\ \tau\acute{\rho}\omicron\pi\omicron\varsigma\ \omega\acute{\omega}\varsigma\ \epsilon\acute{\iota}\mu\ \acute{\alpha}\epsilon\acute{\iota}$, at ego mire hoc ingenio præditus sum.

$\omega\acute{\omega}\varsigma$ $\delta\epsilon$, in responsionibus assentionem significat, $\omega\acute{\omega}\varsigma\ \gamma\alpha\rho\ \delta\epsilon$; quid nī: $\omega\acute{\omega}\varsigma\ \delta\epsilon\ \acute{\alpha}\delta\iota\kappa\eta\varsigma$; nōnne tu improbus es? $\omega\acute{\omega}\varsigma\ \delta\epsilon\ \acute{\alpha}\iota\gamma\epsilon\acute{\rho}\omicron\upsilon\mu$; nōnne turpe est: $\omega\acute{\omega}\iota$; q̄modo? qua ratione? Huic respondet η , ut dictū est.

Cum autem apponit̄ $\mu\lambda\acute{\nu}$, & η , significat partim, $\omega\acute{\omega}\iota\ \mu\lambda\acute{\nu}\ \delta\iota\alpha\phi\acute{\epsilon}\rho\epsilon\iota$, $\omega\acute{\omega}\iota\ \eta\ \delta\omicron\mu\omicron\acute{\iota}\omega\varsigma\ \epsilon\chi\delta$, partim differt, partim similiter se habet: quod etiam significat, $\tau\acute{\eta}\ \mu\lambda\acute{\nu}$, $\tau\acute{\eta}\ \eta$, ut dictum est superius.

$\omega\acute{\omega}\varsigma$ & $\omega\acute{\omega}\iota$ dum accipiuntur interrogatiue, circumflectuntur, alia uero acuntur in penultima: dum uero capiuntur indefinite, loci aut figure aut modi significatiua, inclinantur, nisi fuerint trisyllaba. Nihil enim inclināt, quod sit plus
L quam

ᾗ dissyllabum. πόθεν ἔρχου; unde uenis? ἐρ-
χόμενος δ' ἐποθεν, alicunde ueniens. πῶς
ἔχει, quo modo habet. ἔγω πῶς ἔχει, sic ha-
bet. πότε ἦλθες; quando uenisti? ἦλθον δ' ἐ-
ποτε, ueni aliquādo. Et hoc pacto fre-
quenter postponitur ποτε, dictionibus
indefinitis, mediante cōiunctione δὲ, ὅπο-
σοσδήποτε, quantuscumque. ὅποσοσδήποτε, ὅποσοσδήποτε,
quotuslibet. ὅποσοσδήποτε δὲ ποτε, uterlibet.
ὅπου ποτε, ὅπου δὲ ποτε, ubicumque. ὅπως ποτε,
ὅπως δὲ ποτε, ὅπως ποτε ἔν, ὅπως δὲ ποτε,
quouis modo, quomodocumque, utcumque.
ὅτι ποτε, ἅτι ποτε, ὅτι δὲ ποτε, quoduis.
ποῖ δὲ ποτε; interrogatiue, qualis tādē?

OPTANDI.

Εἴθε, & αἴθε, aduerbia optandi cōstruuntur
uerbis optatiui modi, εἴθε γράψαι, uti
nā scriberet. αἴθε γράφοιμι, utinā scriberē.

Cum autem adduntur indicatiuis, fa-
ciunt, ut optatiuā recipiant constructio-
nem. εἴθε ἐγράψον, utinam scripsisset. εἴθε
ῶ ποιῆμ, utinam licuisset facere. αἴδ' ὄφε-
λεις, habet quidem significationem opta-
tionis, uerum hoc differt ab alijs optan-
di

di aduerbīs, quod semper construatur in secunda persona. Ἰλιαδ. α. αἰδ' ὄφελος πρὸς ἀνυσίμ' ἀδίακρυτθ, Ἐ ἀπύμων ἦδ', uti nam sederes.

Dicitur etiam ὡς ὄφελος, interdū enim ὡς additur, interdum non addit. Dicunt præterea, εἰ γὰρ ὄφελον, pro ὄφελον.

SYNTAXIS CONIUNCTIONVM.

CONIUNCTIONES nō modo reliquas orationis partes cōnectēdi uim habēt, uerum etiam inter sese: & unā cū aduerbīs

uarie connexa, uariam obtinent significationem & constructionem, quarum hic aliquot subijciemus exēpla. ΑΛΛΑ.

Ἄλλα γάρ, ἀλλὰ δ' ἢ, ἀλλὰ νῦν δ' ἴα, uel νῦν δ' ἄλλα, id est, at enim. ἀλλ' ἔν, saltē, tamen, potius. ἀλλὰ μὴ; nūquid? Quādoq; nō interrogatiue, pro non autem. ἀλλὰ δὴ καί, quinimo, atq; etiam, esto, concedendi. ἀλλὰ τί, atqui, at uero. ἀλλὰ μὴ, atqui, at uero. In principio orationis significat

L 2 enim